

en hvilkenkomhelst Arbejdsmands Indkomst, og tag Indkomsten af en hvilkenkomhelst Formuegjenstand, f. Ex. et Huus. Regner man Netto, hvad der er reen Indtægt af et Huus, trækker man altid først fra, hvad der gaaer med til Reparationer, Assurance, kort sagt, alle disse forskjellige Afdrag af den meest forskjellige Natur, ogsaa de Afdrag, der f. Ex. ere større ved gamle end ved nye Huse, idet der skal lægges hen, saa at sige, for at kunne opbygge et Huus paany, de med et stygt fremmed Ord saakaldte Reconditionsbidrag, kort sagt, man trækker Amortisationen fra. Men det Samme maa man, naar man vil være fuldstændigt retfærdig og billig, trække fra Indkomsten af personlig Virksomhed; ogsaa af en Arbejders Indkomst er en meget betydelig Deel ikke Andet end Noget; man egentlig kan kalde Amortisation, Capitalerstatning, nødvendige Udlæg, der maa trækkes fra. Fuldstændig klart seer man denne Sag, naar man vil see paa en heel Række af forskjellige Indkomster, naar man f. Ex. tager en Tidsrente. Tager man to Mænd, af hvilke den ene anvender 25,000 Rd. til at kjøbe Obligationer, og den anden anvender den samme Formue til at kjøbe Obligationer, der amortiseres i kort Tid, saa forandres disse to Mænds Skatteevne dog paa ingen Maade derved; det er indlysende, at den Mand, der har kjøbt en Tidsrente, i Virkeligheden ikke faaer nogen større Skatteevne end den Anden, fordi han derved nominelt faaer Mere ind om Aaret; det er kun en forskjelligartet Omsætning. Det Samme gjælder Livrenter som Tidsrenter, og det Samme som Livrenter gjælder alle Indkomster af personlig Virksomhed, knyttede til Livet; for at være fuldstændigt retfærdig maa man undersøge, hvad Værd de forskjellige Indkomster have, man maa stille dem ved Siden af hinanden og sammenligne dem, thi Indkomsten af personlig Virksomhed er ikke den samme som Indkomsten af Formue. Der er gjort mange Indvendinger imod denne Betragtning, der ofte har været fremsat under Debatterne om de rette Principer for Ind-

komstskatten, men jeg for mit Vedkommende er overbevist om og troer at være istand til at paavise, at enhver dybere Betragtning maa føre til det samme Resultat som den umiddelbare Anskuelse, der siger, at en Haandværker, der har en Indtægt af 1,000 Rd., ikke har den samme Skatteevne som den Capitalist, der har 1,000 Rd., fordi han eier 25,000 Rd. Der er i Virkeligheden ikke den samme Skatteevne, det er kun tilsyneladende og paa Papiret, men i Virkeligheden er det ikke saaledes. For at Haandværkeren skal være lige saa heldig stillet som den, der har en Indkomst af 1,000 Rd. af Obligationer, hvilken Indkomst vedbliver at flyde, selv om han dør, maa Haandværkeren først frabrage, hvad han maa lægge tilside for at kunne møde fremtidige tilstødende Uheld; han maa regne, at han kan blive syg, at han bliver gammel, han maa sørge for sine Børn og lægge hen til dem, eller han maa anvende Mere paa deres Opdragelse osv. Den, der har 1,000 Rd. af Obligationer, kan derimod undlade dette, og dog er baade han selv og hans Familie ligesaa heldigt stillet; Indkomsten bliver. En ganske simpel, umiddelbar Betragtning vil saaledes overbevise om det Samme, at der er en bestemt Forskel mellem Indkomsten af personlig Virksomhed og af Formue. Vil man gaae rigtigt tilbunds i Sagen, vil man være nøiagtig, hvad er saa Skatteevnen? Det er, hvad man kalder capitaliseret Indkomst. Man skal se, hvad Værd enhver Indkomst har, med tilbørligt Hensyn til dens Kortvarighed eller Varighed og til dens Usikkerhed, til den Deel af Kortvarighed, der optræder som Risiko; man maatte tage dette Begreb capitaliseret Indkomst, det er i Virkeligheden den samme Skatteevne. Naar man gaaer tilbunds i Sagen, vil man altsaa finde, at egentlig er Formue og Indkomstskatten det Samme; naar man undersøger, hvad den rene Nettoindtægt er, kommer man til, at i Virkeligheden er Indkomstskatten principmæssig ganske det Samme som Formuestatten. Naar der da nu spørges om, hvad man helst skal gøre for at være